

 HARLEQUIN®

 JALOOLINE ROMAAN

Puuvõõrikumarküis

Georgie Lee

Originaali tiitel:
Georgie Lee
His Mistletoe Marchioness
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Kudrun Tamm
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Elle Raiend

Copyright © 2018 by Georgie Reinstein
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN,
2019.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D11370619
ISBN 978-9949-82-499-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Esimene peatiikk

Kent, Inglismaa – 20. detsember 1806

„Ma ei suuda ikka uskuda, et sa veensid mind uuesti jõuludeks Stonedowni mõisa tulema,“ kurtis leedi Clara Kingston juba teist korda teekonna jooksul leedi Anne Extonile, oma vennanaisele. Esimest korda oli ta seda maininud kaks tundi tagasi, kui nad oma valdustest Winsome'i mõisas teele asusid. Anne'iga vestlemine oli Clara algseid kahtlusi hajutanud ning mõnda aega oli tõllaga läbi lumise maastiku sõitmine rahustavalt mõjunud. Kui aga Surrey künkad andsid Wealdi ümbruses teed Kenti lamedale maastikule ning nad jõudsid Stonedowni naabruskonda, muutus Clara uuesti ebalevaks.

Kui Stonedown kõrgendikul nähtavale ilmus, kreemikas kivifassaad kõledate raagus puude ning härmatanud mägede vahele sulandumas, läks Clara järjest rahutumaks. „Sa oled liiga noor, et end Winsome'i luku taha panna,“ ütles Anne.

„Kas on paremat viisi seltskonda naasta kui inimeste seas, keda sa tunnend ja kellel on hea meel sind näha? Sa pole juba väga ammu lord ja leedi Tillmani jõulupeol käinud.“

„Mul oli mõjuv põhjus.“ Clara oli seda teed sõitnud viimati kuus aastat tagasi. Tollal oli ta läinud koju pettunult ja häbistatult ning see rikkus kogu ülejäänud jõuluaja ära. See oli olnud üks halvemaid jõule, mida ta oli pidanud üle elama, kuid ka üks paremaid ja meeldejäävamaid.

„See oli kaua aega tagasi, Clara, ja on ammu möödas. Mõtle parematele aegadele,“ julgustas Anne.

„Ma üritan,“ ütles Clara ja silus kinda all abielusõrmuse piirjoont. Ta ei suutnud seda sõrmest võtta, kuigi Alfredi lahkumisest oli möödas kaks aastat. Kui mees oluks tema kõrval, oleks Clara võinud minna Stonedowni kahetsuse ja kahtlusteta ning naerda viimase külaskäigu ebameeldivate mälestuste üle, mitte lasta neil ennast piinata nagu Alfredi surmalgi. Naisel polnud enam Alfredi armastust ja kaitset – need olid igaveseks läinud. Ta pidi üksi vastu astuma sellele, mis teda Stonedownis ootas, just nagu alandusele, mis tabas teda esimese jõulupüha hommikul kuus aastat tagasi, enne kui Alfredi hoolitsus häbi hajutas.

Clara oleks peaaegu tõllalaele koputanud, et juht ümber pööraks ja ta tagasi Winsome'i viiks, kuid selle asemel pigistas ta käed süles kõvasti kokku, abielusõrmus sõrme sooni. Ta ei saanud ära joosta nagu hirmunud vanatüdruk – või just selliseks ta muutukski. Clara oli väsinud olemast ledest tädil, elamast Anne'i ja Adami elu, samas ise kaotatud armastuse ja elutahte mülkas rabeledes. Just see, mitte Anne'i meelitused, oli teda Stonedowni toonud. Pärast kaht eraldatult maal veedetud aastat taipas nüüd isegi Clara, et endasse tõmbumine ja üksindus polnud talle head.

Anne nõjatus ettepoole, võttis Claral käest ja pigistas seda julgustavalt. „Ära muretse, Clara. Kõik saab korda. Sul on kindlasti lõbus ning, kes teab, mis võib juhtuda. Sa kohtusid siin Alfrediga. Võib-olla ootab sind seekord sama eriline inimene.“

Lootuskiir Anne'i helerohelistes silmades üllatas Clarat sama palju kui ta enda rinda kerkiv tunne. Midagi sellist loota tundus Alfredi mälestuse reetmisena, kuid naisel oli vaja uskuda, et teda oli ootamas midagi enam kui lõputud üksildased päevad Winsome'i mõisas, mida ta veetis mineviku järele igatsedes. Alfred poleks tahtnud, et ta elu elamata jäta, kuid tõenäosus, et välk lööb kaks korda järjest just Stonedownis sisse, oli väike. Ühtlasi ei olnud usutav, et naisel endal ega teistel ei tule meelde, et tema elu kõige piinlikum hetk leidis samuti seal aset. „See võib juhtuda, kui inimesed näevad mind sellena, nagu ma olen, ega mõtle sellest, milline ma olin ja mis minevikus juhtus.“

„Vaid vähestel on siin viibides niivõrd igav, et seda õnnetut vahejuhtumit meenutada. Miks peaks keegi seda lugu meelde tuletama või sellest juttu tegema.“

„Ma loodan, et sul on õigus.“ Clara ei tahtnud, et inimesed peaksid teda endiseks lihtsameelseks tüdrukuks, kes lasi õnnekütil ennast narriks teha, vaid näeksid, et ta on väljapeetud Kingstoni markiis, kelleks ta oli vahepealsetel aastatel saanud. See oli teine põhjus, miks ta otsustas siia tulla – et endale ja kõigile teistele tõestada, kui palju ta oli muutunud. Ta ei lootnud teist korda Stonedownist armastust leida. „Ma ei usu, et keegi mind peoseltskonda ootab. Enamik meievanuseid külalisi on abielus ja ülejäänud on meie vanematega ühes eas. Aga sul on õigus – see on hea võimalus uuesti kodust välja saada ja meelde tuletada, mis tunne see on.“

„Ära liiga ontlik ka ole,“ soovitas Anne vallatu naeratusega, kui ta tagasi polsterdatud istmele toetus. „Aeg-ajalt pisut riskimine on naisterahvale hea.“

Anne tundus midagi plaanitsevat ning Clara mõtles, kas Anne teadis leedi Tillmani külaliste nimekirja kohta midagi, mida tema ei teadnud. Ta ei jõudnud enam küsida, sest tõld pööras sissesõiduteele, mis viis võimsa peatrepi juurde.

Sissekäigu juures seisis veel mitmeid teisi tõldu, millest väljusid reisijad, kes sammusid arvukatest astmetest üles majja. Vaadates kõiki tõldu ja tuttavaid nägusid, haaras Clarat sama elevus ja ootusärevus, mis lapsena, kui vanemad tema ja Adami enne jõule nädalaks siia olid toonud. Jah, tal on kindlasti nii tore nagu aastate eest ja ehk unustab ta mõneks ajaks pikaldase kurbuse, mis oli teda juba liialt kaua rõhunud.

Lakei avas tõllaukse ning sisse tormas külm tuulehoog, millest aimus lume hõngu. Clara astus välja ja heitis pilgu kõrgele fassaadile ning laiadele kõrguvatele sammastele, mis toetasid Stonedowni mõisa esikülje kolmnurkset viilu ja andsid hoonele kreeka templi välimuse. Maja oli tundunud palju suurem, kui ta lapsena kõvasti ema käest kinni hoides samast trepist üles oli roninud. Stonedowni külastamine oli samamoodi peretraditsioon nagu pudingu söömine või jõululaulude laulmine. Pärast seda, kui vanemad kaheksa aastat tagasi siit ilmast lahkusid, olid Clara ja Adam jätkanud Stonedownis käimist, et kommet ning mälestusi elus hoida, kuni nende jubedate jõuludeni kuus aastat tagasi.

Clara ohkas ja hakkas treppi mööda üles minema, kuid Anne võttis tal käest, itsitades nagu noor plika. „Kas sa mäletad, kuidas vana leedi Pariston lakeisid põsest näpistas?“

Clara heitis pea kuklasse ja naeris, sest ta oli selle täiesti unustanud. „Mäletan küll. Kas ta mitte ei näpistanud üht neist tagumikust?“

„Leedi väitis, et ta õlg oli liiga valus, et ülemise kumeruse poole küünitada. Ta on kindlasti kohal.“

„Siis pole ükski lakei kaitstud.“

Nad olid üles jõudes naerust peaaegu ümber kukkumas – mälestused ja võimalus veetlevat leske uuesti näha andsid külas-käigule uue hingamise. Anne'il oli õigus – siia tulek ei pidanud tähendama ainult valu ja kahetsust – Clara võis mõelda õnnelikele mälestustele, mitte kogu aeg ebameeldivaid heietada.

Ta astus koos Anne'iga peauksest halli ja mõlemad ajasid pea kuklasse, et püüesilmi kogu kõrge laega ruumi ilu imetleda. Hoolimata marmorpõrandast, kaarduvast kivist ning metallist peatrepi, kõrgeist stukklagedest ning rangetest valgetest ehisliistudest oli Stonedown hubane ning seal oli mugava perekonnaelu õhkkond, mida nii uhketest valdustest tavaliselt ei leidnud. Stonedown oli Tillmani krahvipere päruvaldus ja kodu, mis kunagi oli kajanud nende viie lapse kilgetest, kuid kus nüüd tegid lärmi nende lapselapsed ning kõigi jõule tähistama kogunenud külaliste järeltulijad. Kõiki laudu kaunistasid värsked iileksioksad ning teisele korrusele viiva laia trepi pikkadele käsipuudele olid põimitud igihaljad pärjad. Terav ja värtsikas kaneeli ja muskaatpähkli lõhn segunes männi maalähedasema aroomiga ning muusikatoast kostis, kuidas keegi klimberdas klaveril jõululaule. Clara tunnetas seda kõike, lasi õnnelikel mälestustel siin perega veedetud jõuludest mõtteid täita ning hajutada kahtlused, mis tal Stonedowni külastamise suhtes olid. Tema väsinud hing vajab täpselt sellist turgutust.

„Seal ongi leedi Tillman. Tal on kindlasti hea meel sind näha.“ Anne juhatas Clara suursuguse võõrustajanna juurde, kes seisis võrratu Itaalia maastikku kujutava maali ees.

Leedi Tillmani hallid juuksed olid üles seatud ja iileksi-oksakesega kaunistatud ning ta tõntsakas keha tundus tumerohelises pikkade käiste ning karusnahast mansettidega sametkleidis kuninglik. Ta meenutas Clarale ema ning seda, kuidas too välja nägi, kui ta Winsome'is peokülalisi oli tervitanud. Krahvinna naeratas, kui salk lapsi temast mööda jooksis. Üks väike poiss riivas postamenti ning sellele asetatud vaas hakkas kõikuma, nii et lähedal seisev lakei hüppas ligi ja hoidis nõud paigal, et see maha ei kukuks. Leedi Tillman ei öelnud ühtki noomivat sõna, sest peaaegu vaasist ilma jäämine oli vääriline hind, mida maksta, et siin freskodega kaetud lae all nii palju rõõmsaid hääli vastu kajaks.

Clara vaatas, kuidas lapsed külaliste vahel ringi tormasid, tüdrukute kleidipaelad lehvimas, samas kui nende vendade, nõbude ja sõprade sammud kivipõrandal tümpsusid. Clara naeratas vaatepildi peale, kuid muie vaibus kiirelt, kui tuttavlik kurbus, mida naine viimase kuue aasta jooksul liigagi tihti oli pidanud taluma, talle justkui tekk peale langes. Kunagi oli ta unistanud, et tuleb jõuludeks siia tütre või pojaga, kes saaks vennalastega mängida ning nautida pühadeaega just nii, nagu temagi lapsena, kuid seda polnud juhtunud. Tal ja Alfredil polnud lapsi ning mehel polnud ühtki ka esimesest abielust. Kuna Alfred oli läinud, oli oht, et naise unistused pere loomisest ei saagi kunagi tõeks, ning see tekitas ta südamesse tühimiku, mis ajas vägisi nutma.